

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **B.U.**, narozený dne ..., státní příslušnost Turecko,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková
zastoupený JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 14, 441 01 Podbořany

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,**
sídlem Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov

o žalobě proti rozhodnutí žalované o zajištění cizince ze dne 18. 10. 2018, č. j. KRPK-
821621-26/ČJ-2018-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou **žalobou** domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného k posuzování předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení EU č. 604/2013“ nebo „Dublinské nařízení“). Doba zajištění podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 35 dní od okamžiku omezení osobní svobody.
2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že správní orgán porušil povinnost šetřit oprávněný zájem žalobce, který nemusel být zajištěn a mohl vycestovat z České republiky dobrovolně. V daném případě nelze přijmout závěr správního orgánu, že zde existovalo nebezpečí útěku žalobce. Žalobce se v Německu trvale zdržoval na adrese ... Do ČR dojížděl výhradně na krátké návštěvy své přítelkyně J.D. (návštěvy trvaly pouze několik hodin), a vždy se vracel nazpět do Německa. Žalobce také uvedl, že ztratil svůj cestovní pas, takže se nemohl prokázat při kontrole platným dokladem. Žalobci bylo telefonicky sděleno Zastupitelským úřadem v Turecku, že k vydání nového pasu potřebuje potvrzení Policie doklad o ztrátě pasu. Když si přišel na Policii ČR pro uvedené potvrzení, byl zadržen cizineckou policií.
3. Žalobce dále považoval napadené rozhodnutí za nadměrně formalistické. Ze všech okolností lze dovodit, že se žalobce nemínil po delší dobu zdržovat na území ČR, naopak se vždy vracel na adresu svého pobytu v Německu a učinil by i tak v den, kdy byl zadržen. Z přehnaně formalistického napadeného rozhodnutí a rovněž ze zcela formalistického postupu cizinecké policie, kdy byl žalobce zajištěn, ačkoliv bylo zřejmé, že by se i bez jeho zajištění do Německa vrátil dobrovolně, byla výrazným způsobem omezena svoboda žalobce, ačkoli to nebylo vůbec nutné.
4. Žalobce má za to, že z výše uvedených důvodů je jeho zajištění nezákonné, když účelu sledovaného napadeným rozhodnutím mohlo být dosaženo bez jeho zajištění, aniž by vznikly náklady související se zajištěním.
5. V daném případě bylo namísto zajištění žalobce a jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců možné a zejména účelné použití mírnějšího omezovacího opatření. Následně žalobce namítal, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, když nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci. Správní orgán nesprávně vyhodnotil údaje žalobce o tom, že chtěl a chce dobrovolně vycestovat z ČR. Současně žalovaný neprovedl ohledně tvrzení žalobce žádné dokazování, zejména vůbec neověřil správnost údajů žalobce o ztrátě cestovního pasu, což mohlo být provedeno okamžitě. Správní orgán tak porušil i povinnost šetřit oprávněný zájem žalobce, který nemusel být zajištěn a mohl vycestovat z ČR dobrovolně.
6. Závěrem žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve svém **vyjádření** uvedla, že vycházela z informací a podkladů, které měla k dispozici v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V daném případě bylo zjištěno, že se dne 17. 10. 2018 žalobce dostavil na Obvodní oddělení policie Cheb - město s tím, že

chce nahlásit ztrátu cestovního pasu Turecka a žádá vystavení potvrzení o ztrátě dokladu. Na místo byla přivolána hlídka zdejší součásti cizinecké policie. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nemohl prokázat svoji totožnost ani po poskytnutí potřebné přiměřené součinnosti a jeho totožnost nebylo možné zjistit provedením úkonu na místě, bylo rozhodnuto o jeho předvedení podle ustanovení § 63 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), za účelem provedení úkonů směřujících ke zjištění jeho totožnosti. Následně byl žalobce eskortován na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Lustrací informačními systémy Policie České republiky bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce neprochází Centrální evidencí obyvatel (CEO) ani evidencí cizinců s povoleným pobytem na území České republiky. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu byl proveden pokus o ověření totožnosti žalobce cestou Policejního prezidia České republiky, Odboru mezinárodní policejní spolupráce, a to ve Švédském království (Švédsku) a ve Švýcarské konfederaci (Švýcarsku); totožnost žalobce se nepodařilo ověřit. Na základě skutkových zjištění a na základě výsledků lustrací informačními systémy Policie České republiky byl vyvozen závěr, že žalobce není držitelem platného cestovního dokladu, víza ani platného oprávnění k pobytu na území, pobývá na území České republiky, ač k tomu není oprávněn, a jeho jednání lze podřadit ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodům 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 17. 10. 2018 bylo rozhodnuto o jeho zajištění cizince podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Dne 18. 10. 2018 byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení. V rámci podaného vysvětlení žalobce mimo jiné uvedl, že se jmenuje B.U. a narodil se ve městě Udur v Turecku. Žalobce dále dodal, že v Německu má vzdáleného příbuzného od matky, u kterého bydlí na adrese ... Žalobce dále vypověděl, že má vážný vztah s paní J.D. z Chebu, se kterou plánuje společný život. Na otázku, zda někdy v minulosti žádal o azyl nebo o obdobnou formu mezinárodní ochrany v některém z členských států, žalobce odpověděl, že ne. V průběhu provádění úkonů spojených s ukončením pobytu na území České republiky bylo v informačním systému EURODAC zjištěno, že žalobce byl dne 30. 3. 2016 daktyloskopován na území Bulharské republiky (Bulharska), dne 25. 10. 2016 byl daktyloskopován na území Švýcarska a dne 21. 4. 2017 byl daktyloskopován na území Spolkové republiky Německo (Německa), ve všech třech případech z důvodu žádosti o azyl. Tato skutečnost zakládá důvod pro zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie č. L 180/31-59 ze dne 29. 6. 2013) (dále jen „dublinské nařízení“), v průběhu kterého bude rozhodnuto o jeho předání na území příslušného členského státu.

8. Dne 18. 10. 2018 v 16:45 hodin nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu č. j. KRPK-82162-26/ČJ-2018-190022, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem jeho předání podle dublinského nařízení; doba trvání zajištění byla stanovena na 35 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Důvodem, který správní orgán přiměl k tak zásadnímu opatření, jakým bylo zajištění žalobce, bylo zejména zjištění, že na území České republiky pobývá neoprávněně, bez cestovního dokladu a bez víza, a nemůže oprávněně samostatně cestovat do žádného z členských států. V okamžiku přijetí rozhodnutí o zajištění cizince neměl správní orgán k dispozici žádné informace, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že žalobce je

držitelem platného oprávnění k pobytu na území některého z členských států (včetně Německa) a lze mu umožnit se dobrovolně vrátit do některého z těchto států.

9. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu na území Německa, a to jako B.O.K., narozen ..., státní příslušnost: Irák, a žije společně se svou manželkou paní A.Y.I., narozenou ..., státní příslušnost: Irák, a třemi nezletilými dětmi v azylovém domě v S. Dále bylo zjištěno, že žalobce je znám státním orgánům Švýcarska pod další odlišnou totožností, a to jako B.X., narozen ..., státní příslušnost: Irák, neboť je držitelem švýcarského řidičského průkazu personalizovaného na tyto uvedené osobní údaje. Správní orgán nesouhlasil s žádnou ze žalobních námitek a má za to, že zajištění žalobce bylo přímým důsledkem jeho jednání, zejména proto, že pobýval na území České republiky neoprávněně - bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, nebylo možné mu umožnit samostatně oprávněně vycestovat z území České republiky, nebylo možné věrohodně zjistit jeho totožnosti a opakovaně uvedl nepravdivé informace o své totožnosti s úmyslem ovlivnit rozhodování příslušného orgánu.
10. Na závěr žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
12. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaná shrnula ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že odpovídají obsahu správního spisu.
13. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
14. Předmětné ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*
15. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
16. Zdejší soud předně uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správního vyhoštění. Dle názoru soudu žalovaná posoudila, zda-li existuje reálný předpoklad, že dojde k předání žalobce do jiného členského státu EU, tedy do Německa ve stanovené době.
17. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobce do Německa, které jí byly v době rozhodování o zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo. Žalovaná ve svém rozhodnutí mimo jiné konstatovala, že *„ve Vašem případě bylo nutné přikročit k zajištění ve*

smyslu § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo možné realizovat Vaše předání ve lhůtě stanovené § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to zejména z důvodu nezbytných ověření a formalit vyřizovaných s příslušnými orgány a s odvoláním na lhůty potřebné k obstarání stanoviska tohoto státu k žádosti o předání vyplývající z dublinského nařízení. Před samotnou aplikací institutu zajištění správní orgán důsledně zvážil, zda zajištěním bude naplněn jeho účel, zda Vaše předání do 30-ti dnů je reálně možné a zda může být uskutečněno tak jak ukládá zákon. Oprávněný orgán konstatuje, že všechny podmínky v době rozhodování o zajištění byly splněny, Vaše předání do 30-ti dnů je reálně možné a bude uskutečněno v nejbližším možném termínu tak, jak ukládá zákon. (...) Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 (v případě České republiky přezkoumává rozhodnutí o přemístění příslušný soud, poznámka správního orgánu).

18. Soud konstatuje, že žalovaná si posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání cizince alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalované nebyly známy překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobce Německa je povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013.
19. K námitce žalobce, že žalovaná měla přihlédnout k oprávněnému zájmu žalobce, který nemusel být zajištěn a mohl vycestovat z ČR dobrovolně, soud poukazuje na § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ze správního řízení byly prokázány a věrohodně doloženy skutečnosti, že žalobce nesplňoval platné podmínky pro vstup a pobytu na území ČR, neboť zde pobýval bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu. Z těchto důvodů lze souhlasit se správním orgánem, že nebylo možné žalobce ponechat na svobodě a umožnit mu tak dobrovolně vycestovat. Ani skutečnost, že žalobce se trvale zdržoval v Německu a do ČR dojížděl výhradně na krátké návštěvy své přítelkyně, nebyla v daném případě pro tento případ relevantní.
20. K námitce neuložení zvláštních opatření soud uvádí, že povinnost zkoumat možné užití mírnějších opatření vyplývá z § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“ Zmíněná zvláštní opatření za účelem vycestování jsou upravena v § 123b zákona o pobytu cizinců, který je nejen vyjmenovává, nýbrž stanovuje také další podmínky pro jejich použití. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „Policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.“

21. V projednávané věci byly naplněny podmínky pro aplikaci shora citovaného ustanovení, neboť žalobce pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Ze správního řízení vyplývají, mimo jiné následující skutečnosti. Žalobce zemi původu opustil v roce 2003 s úmyslem dostat se do států Evropské unie. Cestoval přes Srbsko a Švýcarsko a pak do Německa, kde od roku 2017 pobýval u svého vzdáleného příbuzného na adrese ... Na území ČR vstupoval průběžně na návštěvy buď sám, nebo s příbuzným. Po návštěvě v ČR se do Německa vždy vracel na uvedenou adresu. Při pobytu v Německu ho nikdy žádná policie nekontrolovala, ven sám nechodil, vždy jen s doprovodem příbuzného. Při nepravidelných návštěvách v Chebu se seznámil někdy v 9. nebo 10. měsíci 2017 s paní J.D., nar. .. našli k sobě zalíbení a pravidelně jí navštěvoval v ČR a odtud se vracel opět zpět do Německa. Do ČR jezdil stopem a pak po návštěvě jel opět stopem zpět do Německa. Paní J.D. žalobce 2x navštívila v Německu na shora uvedené adrese. Při svých návštěvách vždy měl svůj cestovní pas a nikdy ho nekontrolovala policie. Následně okolo 11. 10. 2018, žalobce na nádraží v Chebu ztratil tašku, ve které měl všechny doklady mimo jiné i cestovní pas. Snažil se tašku najít, ale neúspěšně. Žalobce se domníval, že mu byla taška ukradena, ale tuto krádež policii nehlásil. Po týdnu byl opět na návštěvě u paní D. a od ní telefonoval do Prahy na ZÚ Turecka, kde se dotazoval na nový cestovní doklad. Bylo mu sděleno, že musí mít od policie doklad o ztrátě nebo krádeži. Naposledy do Chebu přijel vozem s panem Y. dne 17. 10. 2018 okolo 11:00 hod., jeli společně k paní D. a tam se žalobce rozhodl o nahlášení ztráty cestovního dokladu z důvodu získání potvrzení a možnosti zažádání o vydání nového pasu.
22. Zdejší soud se plně ztotožňuje s názorem správního orgánu, že se všech skutkových okolností nastíněných v průběhu správního řízení a z dalších informací získaných v rámci daného řízení, lze konstatovat, že by mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem předání podle přímého použitelného právního předpisu Evropské unie nebyla účinná.
23. Závěrem soud konstatuje, že v daném případě napadené rozhodnutí nelze považovat za přepjatě formalistické, správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav tak, jak mu určuje § 3 správního řádu. Žalovaná tedy při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážila všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měla na zřeteli základní zásady správního práva. Rozhodnutí žalované netrpělo vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti.
24. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. listopad 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně